

Выходзіць
з 20 снежня
1945 года

Кошт
у розніцу —
51 руб.

Пра што б хацелася сказаць на II з'ездзе настаўнікаў Рэспублікі Беларусь

ПРАБЛЕМЫ школы зараз сталі, як кажуць, "притчей во языцех". Пра іх гавораць у школьных калідорах, настаўніцкіх, кабінетах дзяржаўных чыноўнікаў, з высокіх трыбун. На жаль, эканамічныя цяжкасці рэспублікі, як у многіх краінах, адлюстраваныя і ў адукацыі.

Я часта задумваюся над тым, што адбываецца з нашай школай. Як і раней, настаўнікі з дня ў дзень "сеюць разумнае, добрае, вечнае", як і раней, у школах праходзяць розныя выхавальныя мерапрыемствы. Але ці заўсёды гэтыя намаганні прыводзяць да пазітыўных вынікаў? Усё менш і менш яны адпавядаюць запатрабаваным грамадства, і ў гэтым віна не толькі школы.

хозяін у школу, а тым, што прыходзіць, доўга не затрымліваюцца. Па гэтай жа прычыне бывае, што ў школах працуюць выпадковыя людзі, далёкія ад педагогікі. Па-трэцяе, рэфармаванне школы, увядзенне новых тэхналогій патрабуе пэўных фінансавых сродкаў. Сучасныя настаўнікі ў сваёй большасці яшчэ не гатовы да ўкаранення новых тэхналогій у навукальна-выхавальны працэс. Іх трэба навучыць гэтым тэхналогіям, калі яны прыносяць добрыя вынікі і прайшлі экспертызу навуковай і практычнай.

Але зараз гэта работа не адладжана. Больш таго, назіраецца спроба зрабіць з гэтага чарговую кампанію. Цяпер навукоўцы прызналі ўжо, што 35 працэнтаў вучняў не

заканчвалі адны і тыя ж навучальныя ўстановы. Але ў выхавальна-настаўніцкай менш свабоднага часу, а значыць менш часу і на самаадукацыю. Акрамя школьных спраў яму трэба даглядаць і сваё гаспадарку, агарод. На настаўніцкую зарплату "не нарта разгудзецца", як кажуць у народзе, а на зямлі, калі папрацаваць, можа шпэцы і вырасіць. Але вясной у настаўніка больш галава: як апрацаваць гэты агарод, дзе купіць і на чым прывезці ўгнаенне, увосень — як хутчэй убралі ўраджай да дажджоў. Не ва ўсіх калгасах ідуць насустрэчу педагогу і дапамагаюць тэхнічна. А ішчэ трэба накіравацца пра паліва на ахалодны сезон. І гэтак увесь год у клопатах. Канешне, усе гэтыя і іншыя акалічнасці не спрыяюць павышэнню педагогічнага майстэрства настаўніка, старанню дабраўмоў жыцця, таму і бягуць з вёскі маладыя спецыялісты. У сувязі з гэтым узнікаюць пытанні, якія раней дзейнічалі для працуючых педагогаў у сельскай мясцовасці, лічу аба-взыхом.

Мне хацелася б закрануць яшчэ адну праблему, якая хвалюе, напэўна, усіх. Як жа здарылася, што ў рэспубліцы, размешчанай у цэнтры Еўропы, так многа дзяцей-сірот? Прычым у большасці сірот бацькі ёсць. Як здарылася, што бацькі практычна не адказваюць за лёс сваіх дзяцей і падкідаюць іх дзяржаве на выхаванне, як звычайна? У нашай Магілёўскай вобласці для дзяцей-сірот не хапае ўжо месці ў дзіцячых дамах і школах-інтэрнатах, іх пачалі размяркоўваць па са-нацыйных школах-інтэрнатах, спецшколах. І чарга іска па пазбаўленні бацькоўскіх правоў не змяняецца. Калі ў 1990 годзе ў рэспубліцы было 11,2 тысячы дзяцей-сірот і дзяцей, якія засталіся без апекі бацькоў, то ў 2000 годзе — ужо 29,1 тысячы. Калі сітуацыя ў бліжэйшыя гады не памяншаецца да лепшага, Беларусь ператворыцца ў вялікі дзіцячы прытулак. А ці лепш дзіцяці ў сіротніках, чым у бацькоў? І адказаў няма. А можа таму ў іх столькі жорсткасці і агрэсіўнасці, нягледзячы на ўсе намаганні педагогаў. Дзеці як бы помсцяць за адлучэнне ад сям'і. Не скаржы, што часта выхаванцы дзіцячых дамоў, стаўшы дарослымі, становяцца такімі ж, як і іх бацькі, і аддаюць сваіх дзяцей туды, дзе былі самі. Мне здаецца, тут ёсць над чым папрацаваць нашым законатворцам.

Некалі Апры Барбюс, французскі пісьменнік, заявляў: "Школа — гэта майстэрня, дзе фарміруецца думка папастаўства пакалення. Трэба можа трымаць яе ў руках, калі не хочаш выпусціць з рук будучыню".

Рэформа агульнаадукацыйнай школы — гэта працававанне часу. Аднак многія з заплававанага можа застацца толькі на паперы, калі пад гэтыя планы не падвесці падмурк удасканаленага законадаўства і фінансаванага забеспячэння. Прамору-дзіць у гэтай справе — нельга.

Мікалай СІНКЕВІЧ,
намесні дырэктар па
вучэбна-выхавальнай рабоце
Дараганавіцкай сярэдняй
школы-інтэрната.

Каб не выпусціць з рук будучыню

Як вядома, сапраўдна каштоўнасць тых ці іншых падзей вызначаецца праз дзесяцігоддзі. З вышнімі практычнымі ўсё бачыцца ў іншым святле, чым перапісачка. Прыкладам сваё вучэбнае гадзі, якія прайшлі ў Яноўскай сярэдняй школе, што на Віцебшчыне. Успаміны пра той час — самыя прыемныя. З удзячнасцю ўспамінаю сваіх настаўнікаў, якія адкрылі мне дзверы ў краіну ведаў. Нам, падлеткам, хлапцучкам і дзяўчынкам, было цікава ў школе. Паміж вучнямі і педагогамі было добрае злучэнне адносін. Я не ідэалізую сваёй школу, і гэта не настальгія аб былых часах, але тады мы не ведалі, што такое наркатыкі, палатэкавай адукацыі.

Але жыццё не стаіць на месцы. Змяненні ў грамадстве патрабуюць змяненняў у адукацыі. Цяпер школах павінна выпускаць, канкурэнтна-дольную асобу. Асоба, якая зможа пастаяць за сабе, добра адаптавацца ў жыцці. Абдыліся пэўныя змяненні ў ўважлівасці на працэс навучання. Усё гэта выклікала неабходнасць рэфармавання адукацыі, укаранення новых тэхналогій у навукальна-выхавальны працэс. Мне здаецца, штоцці падобнае ўжо было не так даўно. Прозвішчы педагогаў-нава-тарцаў Ільіна, Аманашвілі, Шалава і іншых вядомыя ўсё настаўнікі, заха-пліліся выдатнымі вынікамі іх ра-боты, пераймаў вопіт. Але метады наватараў не сталі масавымі ў школах. Увядзенне новага ў навукаль-ны працэс патрабуе дадатковых на-маганняў і разлічвання іх нажыццё-ва. Адукацыя павінна быць асабіста-й, падобна. Тады навацы ішлі "знізу", педагог, наватараў — "звер-ху", ад дзяржаўных структур.

Рэфармаванне агульнаадука-цыйнай школы ідзе хутка. Мне ба-чыцца тут некалькі прычын. Па-першае, усё новае "ўспрымаецца часткай педагогаў проста як чарго-вы лозунг, слупчанне "зверху". Іс-ноўе думка, што час прайдзе і пра лозунг забудуць. Па-другое, на рынку працы работнікі адукацыі практычна няма канкурэнцыі. На-адварот, школа стаіць перад праб-лемай няхваткі настаўнікаў. З-за нізкай заробтнай платы каля 40 працэнтаў выпускнікоў педагогіч-ных навучальных устаноў не пры-

могуч засвоіць звычайную школь-ную праграму. Гэта, напэўна, адна з прычын, якія спрыялі ўвядзенню дзесяцігадовай сістэмы аснкі ведаў. Раней у школах часта квітне-ла прыхаванне другадзінства, калі тройка прыкрывала двойку. Павы-сіў шкалу адзнак, мы дасягнулі больш аб'ектыўнай аснкі ведаў, уменняў і навываў вучняў. Новая сістэма аснкі яшчэ будзе ўдаска-нальвацца, але ўжо сёння яна пазы-ўна ўспрымаецца настаўнікамі.

Зараз усё педагогічнае грамад-ства — у чаканні другога з'езда настаўнікаў, які адбудзецца ў гэтым годзе. Няхай мне патрапіла на вочы "Настаўніцкая газета" за 11 ка-стрычніка 1997 года. На першай ста-ронцы ў ёй было надрукавана "Рэ-зальцы першага з'езда настаў-нікаў Рэспублікі Беларусь". З гэ-тай газетай мяне яшчэ чыталі ў вель-кай школьнай бібліятэцы. Я вельмі цудоўна! Нагадаю невялікую частку гэтай рэзальцы: "Улічваючы актуальнасць існуючых праблем у адукацыі, забеспячэнні распа-роў, фінансаванне і рэалізацыю даўгачасовых рэспубліканскіх праграм: "Інфарматызацыя сістэмы адукацыі", "Сельская школа", "За-мекная мова". Так, праграмы былі распаўсюджаны. Але, мне здаецца, на гэтым справе спынілася. Ці падліч-ваў хто, колькі на гэта трэба срод-каў? Можа бюджэт дзяржавы не ў стане вытрымаць такую нагрузку і на-ме не трэба так размахвацца? У большасці школ не адчулі якіх-не-будзь значных зрухаў на гэтых на-прамках. Як можна вылучаць інфар-матыку на ўсталяванні камп'ютараў ці зусім без іх?"

А якія змены адбыліся ў сель-скай школе? Акрамя змяненняў у а-пласе працы — ніякіх. Кажуць, выхаванцы вучні маюць больш нізкія веды, чым гарадскія. І адкуль жа ім мець аднолькавыя веды, калі пас-тупленыя яны не ў роўня ўмовы. Амаць месца ўвядзення выхаван-цкіх і дзяўчынін набываюць ве-дывы на палых мясцовых калгасаў і саўгасаў — удзельнічаюць у ба-рэжы за ўраджай. Ды і матэрыяль-на-тэхнічнае забеспячэнне сельскіх школ куды больш горшае, чым га-радскіх.

А чым адрозніваецца настаўнік з вёскі ад настаўніка з горада? Яны

Патрэбен "лікбез" для бацькоў

**Зінаіда Канстанцінаўна АСТАПЕЦ,
дырэктар сярэдняй школы № 104 Мінска:**

Усе школьныя праблемы ідуць ад таго, што нідзе, уключаючы элітарныя школы, не склаўся трохвугольнік: вучань — настаўнік — сям'я. Калі б бацькі былі шчыра зацікаўлены ў выніках працы дзіцяці, калі б яны займаліся яго выхаваннем, дапамагалі яму жыць, працягвалі да яго рукі, мы былі б адна-дзямі, мы б сярвалі.

15 мая быў Міжнародны дзень сям'і, і я шмат чытала на гэту тэму. Была вельмі здзіўлена, што "сам'я" ў перакладзе з латынці азначае "голад". І сапраўды, толькі ў сям'і чалавека прымуць любога — злога, непрыгожага і хворага. Толькі ў сям'і яго будуць павяжаць і разумець такога, які ён ёсць.

Але бяда ў тым, што голаду па сям'і сёння няма. Кожная другая сям'я ў нас — няпоўная, а праблемы дзіцяці пачына-юцца з таго, што яно раптам адчувае: а таты ж побач няма. У нас 16,5 тысячы дзяцей, народжаных па-за шлюбам. Але мяне прывяла ў роспач іншая лічба: 40 працэнтаў дзяцей адчуваюць сябе ў сям'ях дыскамфорту і няўтульна, ім дрэнна.

Мы гаворым: "Усё лепшае — дзесяці!" Мы рэклямуем усё, што заўгодна, але няма такога закліку: "Бацькі, працягніце руку школе!" Бо калі б бацькі разам з педагогамі звярнуліся да дзіцяці, у нас бы не было столькі праблем.

Мы не можам дастаць да бацькоў. У нас адна школа — "Сямейны дыялог", другая — "Крок насустрэчу"... Упрошваем бацькоў прыйсці, але разумення таго, што мы робім агульную справу, у іх няма. Мы выходзім дзяцей, любім іх, разумеем. Мы частей бачым іх, чым некаторыя бацькі. Іншая мама адкрыта заўважэ, маўляў, няма калі займацца дзіцем, бо выходзіць яго адна. Яна нават не разумее, што сорамна так гаварыць.

Зараз трое бацькоў маіх вучняў пазбаўляюцца бацькоўскіх правоў. Няхай бы хоць раз прыйшлі яны ў школу і сказалі ды-рэктару ці завуцкі, якія будуць выступаць у судзе, штосці ў сваё абарону, каб захавалі дзяцей. Не, ім усё роўна. Яны самі кінулі сваіх дзяцей, яны ж самі гатовы і адмовіцца ад сваіх бацькоўскіх правоў.

Патрэбен "лікбез" для бацькоў — нейкі экран, спецыяль-ныя перадачы па радыё і тэлебачанні, газета, якую б мы раілі бацькам выпісаць, ці хая б спецыяльная старонка ў нашай "Настаўніцкай газеце". Аб праблеме кінутых дзяцей не гаво-рыць — крычаць трэба. Гіне нацыя ад таго, што людзі не зай-маюцца выхаваннем дзяцей. І праблему гэтую трэба вырашаць на дзяржаўным узроўні.

На маю думку, школьны прадмет "Чалавек і грамадства" трэба дапоўніць і назваць — "Чалавек, грамадства і сям'я". Даўно пара ўвесці ў школьны курс этыку сямейных адносін, бо такая шыракая размова патрэбна дзецям. Людзі павінны вучыцца любіць — і не толькі суперажываць, але і сударавіцца. Калі б нашы дзеці ўмелі любіць, яны б працавалі, займаліся самаадукацыяй, больш чыталі, яны б стараліся палабіцца не толькі сабе, але і сваім бацькам. Але не любіць жа яны, інакш хіба ішлі б талы краці, нягоднічкі?..

Вельмі важна вучыць дзяцей любіць — гаварыць з імі, ці-кавіцца імі, разважаць, ствараць умовы для дыскусій. Нашым дзецям не хапае стаўнасці, яны адчуваюць голад (сям'я — гэта голад) па ўзаемнасці. І яго трэба задавальніць.

Звернем увагу і на здароўе дзіцяці. У класах па 2-6 чалавек у асноўнай групе па фізікультуры, астатнія — ці ў групе ЛФК, ці ў спецмедыка... Гэта гаворыць пра тое, што мы ўпускаем самае важнае: чалавек павінен быць фізічна здаровым, што звязана і з яго псіхічным, і маральным здароўем. Сёння ў нас вы-датная праграма па фізікультуры, але няма настаўнікаў фіз-культуры. Няма ў нас ні тронажорных залаў, ні спартыўнага абсталявання. Мячю для гульні ў тых няма. На гэтых пытан-нях таксама трэба засяродзіць пільную увагу, бо здароўе нацыі — перш за ўсё.

**Падрыхтавала
Галіна СІДАРОВІЧ.**

Падрабязнасці для "НГ"

Трывалы падмурак інтэграцыі

Напрыканцы мая ў Маскве адбылася канферэн-цыя па распрацоўцы Расійска-Беларускай саюзнай праграмы "Стварэнне Саюза навукова-адукацый-нага цэнтру — Універсітэта інтэграцыі". Беларус-кая дэлегацыя на канферэнцыі ўзначальваў намеснік міністра адукацыі Рэспублікі Беларусь, прафесар, член-карэспандэнт НАНБ П.Д. Кухарчык.

— Пётр Дзімітрэвіч, у сту-дэнцкіх адбылася сумесная калегія Міністэрстваў адукацыі Рэспублікі Беларусь і Расійскай Федэра-цыі, дзе былі абмяркоўвалі асноўныя рысы Саюза наву-кова-адукацыйнага цэнтру — Універсітэта інтэграцыі. Потым гэтак пачынае абмяркоўвацца на шматлікіх рабочых нарадах. І вось, нарэшце, адбылася сустрэ-ча ў Маскве. На якім этапе сёння працэс стварэння Універсітэта інтэграцыі?

— У Маскве мы разам з міні-страм адукацыі Расійскай Федэра-цыі падпісалі мемарандум аб утварэнні Саюза навукова-адука-цыйнага цэнтру — Універсітэта ін-тэграцыі, а таксама вучэбна-мета-дычнага аб'яднання, якое будзе распаўсюджаць неабходныя мета-дычныя інструментарыі. На канфе-рэнцыі прысутнічалі прадстаўнікі п'яці ВНУ нашай краіны і кіраўнікі ВНУ Расійскай Федэрацыі, якія падпісалі двухбаковы падпісанні аб супрацоўніцтве. Планаўецца, што ўжо сёння з саюза навукова-адука-цыйнага цэнтру будзе выдзеленыя сродкі для выка-нання праграмы "Стварэнне Саю-за навукова-адукацыйнага цэнт-ру — Універсітэта інтэграцыі".

— У якім ён будзе — Універ-сітэт інтэграцыі?

— Гэта будзе размеркаваны ўніверсітэт. Напрыклад, двухдзё-наву агульнаадукацыйную падрых-тоўку моладі чалавек зможа атры-маць дома, у беларускай ВНУ, а пра-фесійную — скажам, у Санкт-Пе-цябургу ці іншым расійскім го-радзе, дзе рыхтуюць адпаведных спецыялістаў. Наша краіна невід-ка, і не па ўсім спецыялістам тут варта адкрываць падрыхтоўку. Больш мэтазгодна і танна накіра-ваць студэнтаў на вучобу ў Расію. Так, сіноптыкаў для Беларусі можа

навукальных устаноў нашай краі-ны. Запярэды з 1991 года вучэбныя планы і праграмы ВНУ абедзюх дзяржаў вельмі развіліся. Але мы будзем агульную саюзную дзяржа-ву. Аб'яднанне ж будзе тады мець вельмі моцны падмурак, калі абду-дзецца аб'яднанне ў адукацыйнай сферы.

— Мы гаворым больш пра студэнцкіх. Але ж ВНУ — гэта і прафесары, і выкладчыкі. Якім чынам Універсітэт інтэграцыі паслужыць ім?

— У рамках Універсітэта інтэ-грацыі прадугледжана стажыроўка выкладчыкаў ВНУ абедзюх краін (расійскіх выкладчыкаў — у нас, а беларускіх — у Расіі). Гэта вельмі важна, каб яны атрымалі магчы-масць працаваць разам, ствараць агульныя практыкі, ведаць, чым публічна знакамства навуковымі школы вышэйшых навукальных ус-таноў абедзюх краін.

— Скажыце, якія прыныпы-выя разыходжанні ў пытанні стварэння Універсітэта інтэгра-цыі ёсць паміж беларускімі і ра-сійскімі ініцыятывамі?

— Прынцыповых разыходжан-няў няма. Але расіяне прапаноўва-юць, каб цэнтрам будучай устано-вы быў Санкт-Пецярбург. Мы згодны з гэтым, але лічым, што павінен быць другі цэнтр (ці філіял яго) у Мінску. Таму што з беларускага боку ўдзел у праекце бярэць ішчы вышэйшых навукальных устаноў.

— Што будзе ўваходзіць сабой цэнтр пра які Вы казалі (у Санкт-Пецярбургу і ў Мінску), — гэта будзе асобны будынак з пэўнай колькасцю вызваленых работнікаў ці які?

— Не, гэта будзе вучэбна-мета-дычны цэнтр, які павінен распа-роўваць метадычны інструментар-ны, вызначаць, па якіх напрамках трэба рыхтаваць спецыялістаў для саюзнай дзяржавы і г.д. Ён будзе да-памагаць вышэйшым навукальным устаноў інтэграцыі ў адзіную адукацыйную сістэму.

— Дзякуй, Пётр Дзімітрэвіч, за гутарку.

Галіна СІДАРОВІЧ.

У цэнтры ўвагі — дзеці

Высокапастаўленыя прад-стаўнікі ўрадаў 53 дзяржаў Еўропы і Цэнтральнай Азіі абмер-кавалі на сустрэчы ў Берліне шля-хі палітычных станаўлення дзяцей.

Арганізавалі гэтую канферэн-цыю ўрады Федэратыўнай Рэспу-блікі Германіі, Босніі і Герцага-віны, пры падтрымцы ЮНЕСКО. Яна стала падрыхтоўкай да "Су-вешнага дзіцячага саміта" ў Нью-Йорку, які адбудзецца 19-21 ве-расня ў якасці спецыяльнай сесіі Генеральнай Асамблеі Арганіза-цыі Аб'яднаных нацый.

У канферэнцыі ўдзельнічалі таксама прадстаўнікі Беларусі і Выканаўчага сакратарыята СНД. Асабліва цікавае прысут-ных выклікалі вынікі апавання думак дзяцей і падлеткаў з 35 кра-ін Еўропы і Цэнтральнай Азіі. На сённяшні дзень гэта самае вялікае даследаванне па асноўных пытан-нях правоў дзяцей. У ім узялі ўдзел больш як 15 тысяч дзяцей і падлеткаў ва ўзросце ад 9 да 17 гадоў. Іх адказы адлюстраваныя ў зборцы амаль 93 мільёнаў прад-стаўнікоў маладога пакалення Еўропы і Цэнтральнай Азіі.

Дэлегаты канферэнцыі зрабілі спецыяльную заяву, у якой ускла-даюць на сябе абавязкі ажані-няўляць Канвенцыю ААН па пра-вах дзяцей. Дакумент адлюст-роўвае канкрэтныя мэты ў галіне пільнасці, накіраваны на абарону інтарэсаў маладога пакалення ў наступным дзесяцігоддзі. Ён з'явіўся ў выніку вялікай работы, праведзенай ўрадамі, грамадскімі арганізацыямі, ЮНЕСКО і іншымі ўстановамі ААН.

Асноўнымі ж тэмамі дыскусій сталі абарона дзяцей ад насілля, праблема беднасці, стан здароўя гэтай незабаронай катэгорыі на-сельніцтва, даступнасць адукацыі і магчымасць дзяцей удзельнічаць у прыняцці рашэнняў, якія ўплыва-юць на іх будучае жыццё.

Святлана МАКАРАВА.

Не толькі вучымся, але і даследуем

Надаўна адбыўся Рэспублі-канскі конкурс даследчых прац вучняў, які праводзілі Міністэр-ства адукацыі Рэспублікі Беларусь і аддзел інтэлектуальнай творчас-ці мінскага Палаца дзяцей і мо-ладзі.

На працягу некалькіх майскіх дзён, калі за вокнамі ласкавае со-нежыя пеціла нас, школьнікі па-казвалі свае веды па той ці іншай тэме ў мінскім Палацы дзяцей і моладзі. Кожны з вучняў спраба-ваў выявіць сваё даследчанае ў вобласці сувешняй гісторыі, гіс-торыі Беларусі, гісторыі рэлігіі, прававодства, па замеснай мове (англійскай, французскай, нямец-кай), педагогіцы і псіхалогіі, рус-кай мове і літаратуры, беларускай мове і літаратуры, сацыялогіі і па-літалогіі, этнаграфіі і экалогіі, геа-графіі і геалогіі, мастацтвазна-ўства.

"Вельмі прыемна, што да нас з'ехаліся дзеці амаль з усіх куткоў Беларусі і кожны сваёй працай уносіў нешта сваё, асабістае ў рас-крыццё тэмы. Радуе тое, што дзеці не пасіўна ўспрымаюць інфарма-цыю, а робяць усё дэла таго, каб наша дзіця было цікавейшым і прыгажэйшым", — гэтыя словы выказаў адзін з куратару кон-курсу З.М. Пантэуш.

Журы прыйшлося нялёгка — з 270 прац трэба было выбраць лепшыя. Дыпламы пераможцаў у Рэспубліканскім конкурсе на лепшую даследчую працу вучняў (89 мінчан, 30 іншаземцаў). Пах-вальныя водгукі атрымалі 111 ча-

лавек. Сярод дзяцей, якія прымалі ўдзел у конкурсе, былі пераважаю-чыя 9-11 класаў. Але ж і малад-шым таксама не ззялася на мес-цы. У Палац свае працы даслалі два вучні з сёмага класа і дзесяць васьмікласнікаў.

Алена ГАЛУЗА.

У біёлагаў ёсць пытанні

Пачатак мая быў адметны не толькі цёплым сонечнымі дзямі-камі, але і рэспубліканскім семіна-рам настаўнікаў біялогіі, гэта ка-жуць гучала так — "Пераход на новы змест біялагічнай адукацыі ў 9 класе", які прайшоў на базе Ака-дэміі паслядыпломнай адукацыі ў Мінску. На семінары былі разглед-жаны такія актуальныя і значныя пытанні, якія распаўсюджаюцца на агульнаадукацыйнае і спецыяліза-ванае вучэнне па дзесяцігадовай сістэме, рэалізацыя мот і задач школьнай біялагічнай адукацыі пры вывучэнні курса біялогіі ў 9 класе, распаўсюдаюцца метадыч-ных рэкамендацый па агульнааду-кацыйнаму і спецыялізацыйнаму бія-логіі ў 9 класе з 2001/2002 наву-чальным годзе, вызначэнне пад-зыходу да профільнай праграмы па біялогіі ў 9 класе, а таксама шэраг іншых, але не менш важных пы-танняў біялагічнай адукацыі.

Асабліва востра стала вось якое пытанне. Зараз, калі здароўе падлеткаў штогод пагаршаецца і пытанні аховы здароўя і прапаган-ды здаровага ладу жыцця стаць найбольш востра, колькасць га-дзін на вывучэнне біялогіі чалаве-ка застаецца на крытычна нізкім узроўні (1,5 ўрока на тыдзень?). Перад з'ездам настаўнікаў хоча-цца (думаецца, настаўнікі біялогіі

мяне падтрымаюць) выказаць та-кую думку: ці можна за такі мёрз-ны час закрануць усё пытанні, якія хвалююць вучняў, разгледзець пытанні гігіены і прафілактыкі захворванняў розных сістэм ор-ганізма чалавека... Пытанне пакуль рыхтаецца, і, думаецца, адказ на яго з боку Міністэрства адукацыі ўсё ж знойдзецца. А цяпер на-стаўнікі проста вымушаны заду-мацца над тым, што можна вы-ключыць з праграмы, каб уключыць у праграму колькасць гадзін. Хочацца прывесці такі прыклад: па даных наданай анкетавання магілёўскіх школьнікаў, менавіта біялогія займае вядучае месца, 65 працэнтаў вучняў назвалі гэты прадмет патрэбным для будучага жыцця.

Таму вельмі шкада, што з-за недахопу гадзін настаўнікам бія-логіі на метадычным аб'яднанні даводзіцца абмяркоўваць, што важней для вучняў: ведаць пра аб-мен рэчываў ці пра вітаміны і іх ролю для арганізма. І яны можа за-казаць два-тры ўрокі з праграмы рас-казаць вучням пра будову муж-чынскай і жаночай палавых сіс-тэм, пра развіццё дзіцяці, цяжар-насць і роды, уплыў алкаголю, наркатыкаў і курэння на развіццё арганізма, аб вясенніх захвор-ваннях, сучасных метадах кантра-цэпцыі, гігіене палавой сферы. Ці, можа, гэтыя пытанні ўжо не па-трэбны вучням старэйшых класаў? А біялогія чалавека — адзіны прад-мет у школе, дзе вучні могуць і па-вінны атрымаць кампетэнтную ін-фармацыю на гэтыя пытанні, асаб-ліва зараз.

Матэрыялы рэспубліканскага семінара выйдучы ў свет на пачат-ку наступнага навукальнага года. І, думаецца, што абмеркаванне шэрагу пытанняў біялагічнай аду-кацыі на гэтым не завершыцца. Вельмі хочацца, каб у ім прынялі

ўдзел не толькі ўдзельнікі семіна-ра, але і метадычныя аб'яднанні школ, раёнаў, гарадоў і абласцей рэспублікі, а таксама, канешне, прадстаўнікі Міністэрства адука-цыі нашай краіны.

Вольга СІЯНАВА,
кіраўнік метадычнага
аб'яднання настаўнікаў
біялогіі і хіміі сярэдняй школы
№ 35 Мінска.
Яўген ЗАДІРАП.

Сардэ

